

[Alfred Jensen.]

af det lovforslag, der kommer til at foreligge ved anden behandling, vil kunne se, at der er taget hensyn til disse ønsker.

Søren Olesen: Jeg skal indskrænke mig til at knytte nogle bemærkninger til de nye ting, der er foreslået indført i ligningsloven. Jeg vil begynde med at omtale sambeskatningen af forældre og børn. Der foreslås nu her, at den skal kunne fortsætte fra det 16. år til det 18. år, og at der skal kunne gives børnefradrag indtil det 18. år. Jeg har i og for sig ikke noget at indvende imod dette, idet jeg mener, at der er en hel del af de unge, som stadig er en byrde for forældrene, så længe disse unge ikke er færdige med deres uddannelse. Men jeg mener tillige, at vi skal passe lidt på ikke at komme ind på at give alt for mange særbestemmelser, for der er jo andre unge, som kunne være lige så berettigede til at slippe billigere i skat. Jeg vil i forbindelse med den sambeskatning, som finder sted med børn under 15 år, nævne et eksempel: et barn har en lille indtægt f. eks. ved at gå byerinder, og købmanden opgiver denne indtægt til skattevæsenet. Jeg tror, alle kommunalfolk har følt sig ilde berørt af, at i så tilfælde skal man straffe forældrene, fordi de har nogle flinke og flittige børn. Det er noget bagvendt, og det føles urimeligt, kan jeg godt sige, hvad enten man så straffer barnet, eller man straffer forældrene.

Jeg tror ikke, man får det spørgsmål løst helt tilfredsstillende, før man giver de unge ret til at have en skattefri indtægt af en vis størrelse. Jeg finder, at reformen burde sætte ind her; så fik man en ligelig behandling af alle de unge, hvad enten det nu var studenter eller andre unge. Studenternes forhold er jo heller ikke tilfredsstillende; men det kan ikke være samfundets opgave at give særlig lettelse med hensyn til studenternes uddannelse, medens andre unge, som måske hverken har evner eller lejlighed til at studere, men som på andre måder må sørge for at skaffe sig en uddannelse, skal behandles anderledes.

Jeg begynder også at tvivle om, hvorvidt det er rigtigt at gå videre med hensyn til nedslaget for de 65-årige. Nu kan der altså for skattepligtige indtægter på under

12 000 kr., d. v. s. bruttoindtægter på under 14 000 kr., blive tale om et nedslag i skatteansættelsen. Hvad mening er der egentlig i, at der ikke kan gives yngre medborgere, som præsterer et arbejde, og som har en lignende indtægt, skal vi sige en indtægt på 8 000—10 000 kr., noget nedslag? Vi kommer ind på noget mærkeligt, hvis vi fortsætter ad den linje. Vi må have en skattereform. Når man indrømmer, at de små indtægter er for stærkt beskattet, må man ikke nøjes med at løse problemet på nogle enkelte områder. Så må man tage konsekvensen og sige, at de små indtægter er for stærkt beskattet, og derfor må denne ændring indføres i udskrivningsloven. Man kan ikke nøjes med at indføre en særlig regel for nogle få i ligningsloven. Retsforbundet har altid haft sympati for skatteenedsættelser, men på det grundlag, at noget sådant må gælde ligeligt og rimeligt for alle samfundsborgere, for der er jo én ting, som jeg vil sige til de ærede ordførere, som har udtalt sig med stor sympati for den ene eller den anden nedsettelse: forøget lønmodtagerfradrag, forøget præmiering af opsparing o. s. v., og det er, at det er godt nok med alle disse overstrømmende sympatier, men det reelle er jo, at der vil være andre, som vil komme til at betale for det, og derfor mener jeg, at der må en samlet løsning til, og at det var mere tiltalende, at en skattelettelse, hvad enten den er stor eller lille, bliver jævnt fordelt på befolkningsklasser med samme indtægtsforhold.

Om den så bliver noget mindre for de enkelte grupper, man nu favoriserer, ja, det får være; til gengæld har disse mennesker også den tilfredsstillende, at de deler kår med de øvrige samfundsborgere og ikke får særrettigheder på andres bekostning. Derfor vil jeg sige til den højtærede minister, at vi ville med glæde se, om skattereformen nu kunne blive fremmet, så vi kunne få en samlet løsning og i fremtiden kunne blive fri for disse stykkevise ændringer, hvor meningen, der ligger bagved, kan være god nok, men resultatet ofte bliver utilfredsstillende, netop fordi ændringerne ikke tager et generelt sigte. Tiden må nu være inde til en ændring ikke alene af ejendomsbeskatningen, men også af den personlige beskatning, så vi både får mere